Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν ἔοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλησθὲν παρακχθὲν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τομ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Μαΐου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 20

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 145)

Ἡ ἔπαυλις τῆς Ναβάρρας—ἡ ὁποία δὲν σώζεται σήμερον, — ἦτο ἡγεμονικὴ κατοικία, σωστὸν Ἀνάκτορον, ἂν καὶ ἠρειπωμένον ὀλίγον, ἐγειρόμενον ἐν τῷ μέσῳ ἄλσους δένδρων αἰωνοβίων καὶ πλησίον δάσους μεγαλοπρεποῦς. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ εἶχεν ὁρίσῃ ὡς κατοικίαν διὰ τὴν πρώτην του σύζυγον Ἰωσηφίναν, ὅταν λόγοι πολιτικοὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ την διαζευχθῇ, ἐκεῖ δὲ κατῴκει ἡ Αὐτοκράτειρα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ διαζυγίου της. Ἔζη βίον ἡγεμονικόν, ἔχουσα ἐκεῖ τὴν ἀκολουθίαν της, τὰς ὑπασπιστρίας της, τοὺς γραμματεῖς της, τοὺς κλειδούχους της καὶ τοὺς ἀκολούθους της, ὅπως καὶ ὅταν ἦτο Αὐτοκράτειρα. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὁ βίος της ἦτο μᾶλλον μονήρης, διότι ἡ λύπη, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἀφ' ἧς εἶδε τὸν γάμον της διαλυόμενον, δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ παραδίδεται εἰς διασκεδάσεις.

Ἐν τούτοις, ὅταν πρὸ δύο ἡμερῶν ὁ ὀπτικὸς τηλέγραφος ἔφερεν εἰς τὸ Ἐβρὲ καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ναβάρρας, τὴν εἴδησιν τῆς γεννήσεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ἡ Αὐτοκράτειρα ἐξεδήλωσε τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ ζωηροτέραν χαράν.

— Κυρίαι, εἶπε πρὸς τὴν ἀκολουθίαν της· ἐπιθυμῶ νὰ ἑορτάσω τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ γεγονὸς δι' ἑνὸς χοροῦ, τὸν ὁποῖον θὰ δώσω μεθαύριον. Πιστεύω ὅτι αἱ δεσποινίδες αὐταὶ τὸ ἀκούουν μὲ μεγάλην των εὐχαρίστησιν, προσέθεσε στραφεῖσα πρὸς τινας νεάνιδας, οἱ συγγενεῖς τῶν ὁποίων κατεῖχον ἀξιώματα παρὰ τῇ Αὐτοκρατείρᾳ, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν τὴν νεολαίαν τῆς αὐλῆς της.

Ἡ πρότασις ἔγεινε δεκτὴ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν αἱ προσκλήσεις ἐστάλησαν καὶ διενεμήθησαν εἰς ὅλον τὸ Ἐβρέ, αἱ δὲ βελόναι τῶν ραπτριῶν ἤρχισαν νὰ τρέχουν μὲ παχύτητα. . . Διὰ νὰ διασκεδάσουν οἱ μέν, ἔπρεπε, βλέπετε, νὰ ἐργασθοῦν ἄλλοι. Ἀλλὰ καὶ οἱ «ἄλλοι» αὐτοὶ δὲν ἦσαν διόλου δυσηρεστημένοι, ἀφ' οὗ τοῖς ἐδίδετο μία ἔκτακτος εὐκαιρία, διὰ νὰ κερδίσουν ὀλίγα χρήματα.

Ὁ Ἕκτωρ, ἔφθασεν εἰς τὸ Ἐβρὲ περὶ τὴν ὀγδόην τῆς ἑσπέρας. Ἐκεῖ ἐσταμάτησε διὰ νὰ κάμῃ δύο πράγματα ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος, ὅταν ἔχῃ κανεὶς τὴν ἡλικίαν τοῦ νεαροῦ Ἄλβα: δηλαδὴ νὰ φάγῃ καὶ κατόπι νὰ περιποιηθῇ τὴν ἐνδυμασίαν του, τὴν ὁποίαν εἶχε βλάψῃ ὀλίγον ὁ κονιορτὸς τῆς ὁδοῦ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἱκανοποίησεν ἀρκούντως τὴν ὄρεξίν του καὶ ἀφ' οὗ ἡ μέταξα, τὸ βελοῦδον, τὰ χρυσᾶ κεντήματα καὶ τὰ πτερὰ τῆς στολῆς του ἀνέλαβον διὰ τῆς ψήκτρας τὴν πρώτην των λαμπρότητα, ὁ Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως ἀνῆλθε πάλιν ἐπὶ τοῦ τεθρίππου του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ναβάρρας.

Ἐξεπλάγη ὅταν εἶδε πολλὰς ἄλλας ἁμάξας νὰκολουθοῦν τὸν ἴδιον δρόμον καὶ πολὺ περισσότερον ὅταν, εἰσερχόμενος εἰς τὸ προαύλιον, εἶδεν ὅτι πολλαὶ ἅμαξαι εἶχον σταματήσῃ πρὸ τοῦ πυλῶνος. Ἦσαν οἱ προσκεκλημένοι τῆς Ἰωσηφίνης, οἱ ὁποῖοι μετέβαινον εἰς τὸν χορόν, περὶ τοῦ ὁποίου ὡμιλήσαμεν.

Αἱ ἅμαξαι παρεμέρισαν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, εὐθὺς ὡς ὁ πρῶτος ἡνίοχος ἀνέκραξεν:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος! Τόπον, τόπον εἰς τὸν Ἀγγελιαφόρον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης!

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων, τὰς ὁποίας ἐκράτουν θεράποντες, παρεταγμένοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ πυλῶνος, ὁ Ἕκτωρ κατῆλθεν ἐκ τῆς ἁμάξης του.

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος πρὸς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα, τὴν Αὐτοκράτειραν! εἶπε πρὸς τὸν θεράποντα, ὁ ὁποῖος ἔ-

«Ὁ Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης!»
(Σελ. 154, στήλ. α'.)

σπευσεν ἀμέσως νά τον προϋπαντήση.

Καὶ ὑπερήφανος, ὡς ἐὰν ἦτο αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ, προηγουμένου τοῦ σοβαροῦ αὐλικοῦ θεράποντος, διέσχισε διαδρόμους καὶ θαλάμους πολυτελεῖς, διευθυνόμενος πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεδίδοντο φαιδροὶ ἦχοι μουσικῆς, βημάτων καὶ γελώτων.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη πομπωδῶς καὶ ὁ θεράπων ἀνήγγειλεν :

— Ὁ Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης !

Ἀμέσως τότε ἡ ὀρχήστρα ἔπαυσε, χορευταὶ δὲ καὶ θεαταὶ παρεμέρισαν ἐν σπουδῇ, ἀφήσαντες κενὸν τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

Ὁ Ἕκτωρ, θαμβωθεὶς ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν φώτων, ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου· κατόπι προχω-

«Ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος διὰ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, εἶπε.» (Σελ. 154, στήλ. β'.)

ρήσας διὰ τοῦ σχηματισθέντος κενοῦ χώρου, ἐπροχώρησεν εὐθὺ πρὸς μίαν πολυθρόναν, ἡ ὁποία εὑρίσκετο ἐπὶ χαμηλῆς ἐξέδρας εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης.

Ἐκεῖ ἐκάθητο ἡ Αὐτοκράτειρα. Ἔφερε διάδημα λαμπρὸν καὶ ἐσθῆτα ἀργυροποίκιλτον. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἵσταντο ὁ υἱός της καὶ ἡ θυγάτηρ της : ὁ πρίγκιψ Εὐγένιος Μπωχαρναί, ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, καὶ ἡ Ὀρτενσία, βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας, σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου Βοναπάρτου, ἀδελφοῦ τοῦ Ναπολέοντος. Ἀμφότεροι εἶχον ἔλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ναβάρρας, νὰ διέλθουν ὀλίγας ἡμέρας πλησίον τῆς μητρός των, ἡ ὁποία τοὺς ὑπερηγάπα.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἐχαιρέτισε τὸν Ἀκόλουθον διὰ τοῦ μειδιάματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον κατέκτα πᾶσαν καρδίαν.

— Εἶσθε, νομίζω, ὁ κύριος Ἄλβας ; ἠρώτησεν ἀφ' οὗ τον παρετήρησε.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ὁ Ἕκτωρ μὲ βαθυτάτην ὑπόκλισιν.

— Σᾶς ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά. Δὲν εἴσθε σεῖς, που ἐπαίζατε ἄλλοτε τόσον εὐθύμως μὲ τὸν μικρὸν πρίγκιπα Κάρολον-Ναπολέοντα, τὸ ἀγαπημένο μας παιδί, εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαὶν-Κλού ;

Καὶ προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Αὐτοκράτειρα ἐστέναζεν ἐκ βαθέων.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτότη, ἀπήντησεν ὁ Ἕκτωρ μὲ νέαν ὑπόκλισιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙΝ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΡΑΣ

Ἀκούων ὁλονὲν τὴν Ἰωσηφίναν καὶ ἀπαντῶν, ὁ Ἕκτωρ προσεπάθει νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ βελουδίνου του φορέματος τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχε φυλάξῃ ἐκεῖ ἐπιμελῶς, ἐκ φόβου μήπως ἤθελε τὴν χάσῃ καθ' ὁδόν. Ἀλλὰ τὴν εἶχε χώσῃ τόσον βαθειά, ὥστε τὸ δυστυχὲς παιδίον μὲ κανένα τρόπον δὲν κατώρθονε νὰ τὴν ἀποσύρῃ. Ἔβαχνεν, ἀνεσκάλευεν, ἠγωνίζετο, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ εἰς τὴν ἰδέαν θέσιν, σκαλωμένη βέβαια μέσα εἰς κάποιαν πτυχήν. Καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐγίνετο κατακόκκινον, ἐν ᾧ ἠγωνίζετο νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ, χωρὶς ἐντοσούτῳ νὰ τὸ κατορθόνῃ.

— Τί ἀνόητος ποῦ ἤμουν νὰ μὴ τὴν βγάλω πρωτήτερα εἰς τὸ ἀμάξι, ἐσκέπτετο, ἐκεῖ εἶχα ὅλον τὸν καιρόν !

Ἡ Ἰωσηφίνα, μὲ τὴν συνήθη της ἀγαθότητα καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται προσέχουσα εἰς τὴν ἀμηχανίαν τοῦ παιδίου, ἐξηκολούθει νὰ τῳ ὁμιλῇ, νὰ τον ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ταξειδίου του, ποίαν ὥραν ἀνεχώρησε, πότε ἔφθασεν εἰς τὸ Ἐδρέ, ἂν ἐκουράσθη κτλ. Ὁ Ἕκτωρ ἐφέλλιζε λέξεις μᾶλλον ἀσυναρτήτους, καταγινόμενος ὁλονὲν εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Καὶ κατορθώσας νὰ ἐξαγάγῃ τὴν ἐπιστολήν, ἀπὸ τὸ βάθη εἰς τὰ ὁποῖα ἔμενε κρυμμένη, τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ πίλου του καὶ γονατίσας μὲ τὸν ἕνα πόδα, τὴν ἐπαρουσίασε πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν.

— Ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος διὰ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, εἶπε.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἔλαβε τὸν φάκελλον· κατόπι τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς φίλημα εἰς τὸν κομιστήν,

— Σηκωθῆτε, κύριε Ἄλβα! εἶπε μειδιῶσα.

Ὤ, πῶς ἤθελε τώρα πάλιν ὁ μικρὸς Ἄλβας νὰ τον ἔβλεπαν οἱ φίλοι του καὶ οἱ ἐχθροί του, ἐν ᾧ ἠγγίζεν εὐσεβάστως διὰ τῶν χειλέων τὴν ἁβρὰν αὐτοκρατορικὴν χεῖρα ! . .

Ἡ ἐπιθυμία του ἐντούτοις θὰ ἐξεπληροῦτο, ἐν μέρει τοὐλάχιστον. Ὅταν μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν ἡ Αὐτοκράτειρα μετὰ τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ὀρτενσίας διὰ νὰναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ Ἕκτωρ ἀπέμεινεν ἐκεῖ, καὶ περιφέρων τὰ βλέμματά του ἀνὰ τὴν αἴθουσαν, εἶδε δύο ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς καὶ γλυκεῖς, προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ . . .

Ἦτο μία μαθήτρια τοῦ Ἐκουέν, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, μολονότι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἔφερε τὴν συνήθη της στολήν, ἡ δὲ μελανὴ ἐκ μεριοῦ ἐσθῆς καὶ ἡ πορφυρᾶ ζώνη τῆς οἰκοτρόφου, εἶχον ἀντικατασταθῆ δι' ἐσθῆτος χοροῦ ἀπὸ λευκὴν μουσελίναν μὲ ρόδινα μεταξωτὰ κοσμήματα. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἕκτορος προσελάμβανε δι' αὐτὸν νέον θέλγητρον, ἀφ' οὗ τῷ παρεῖχε τὴν εὐκαιρίαν τῆς τρυφερᾶς ἐκείνης συναντήσεως.

Ἠθέλησε νὰ τὴν πλησιάσῃ ἀμέσως· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Μόλις ἐξῆλθεν ἡ Αὐτοκράτειρα μὲ τὰ τέκνα της, αἱ κυρίαι τῆς ἀκολουθίας της περιεστοίχισαν ἀμέσως τὸν Ἕκτορα καὶ τὸν ἐπολιόρκησαν δι' ἐρωτήσεων, οὕτως ὥστε ὁ Ἀκόλουθος εὑρέθη ἠναγκασμένος νὰ μείνῃ ἐκεῖ, περιγράφων διὰ μακρῶν τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς φωταψίας, αἱ ὁποῖαι ἔγειναν εἰς τοὺς Παρισίους, ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Ὡμίλησεν εὐγλώττως περὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν Παρισινῶν καὶ περὶ τῆς χαρᾶς τοῦ Αὐτοκράτορος· ἀλλ' εὑρέθη εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ὅταν μία τῶν κυριῶν τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶδε τὸν μικρὸν ἥρωα τῆς ἑορτῆς καὶ ἂν ἦτο ὡραῖος. Ἐψέλλισε κάτι τι, ἐμάσησε τὰς λέξεις, ἔξυσε τὸ αὐτί του καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε :

— Τὸ λίκνον του εἶνε πολὺ ὡραῖον· ὅλῳ καὶ χρυσᾶ, ξεύρετε.

— Ναί· ἀλλὰ ἐκεῖνος ; ὁ μικρὸς Βασιλεύς ;

— Δὲν . . . δὲν ἠξεύρω ! εἶνε τόσῳ μικρός . . . ἔπειτα εἶνε τόσῳ κόκκινος !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπανῆλθεν ἡ Αὐτοκράτειρα. Ἠρώτησε καὶ αὐτὴ τὸν Ἕκτορα περὶ τῶν ἐν Παρισίοις καὶ κατόπι τῷ εἶπεν :

— Εἴπατε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι μᾶς ἠθρατε νὰ ἑορτάζωμεν τὴν γέννησιν τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ του· διότι ὁ χορὸς οὗτος δίδεται ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ γεννήσει τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης ! Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν λάβετε καὶ σεῖς μέρος, θὰ εὐχαριστηθοῦν δὲ ἐπίσης καὶ αἱ δεσποινίδες αὐταὶ ἂν προστεθῇ ἀκόμη ἕνας χορευτής. Ἀλλὰ κατόπι ταξειδίου ὁλοκλήρου ἡμέρας, θὰ προτιμᾶτε ἴσως νὰναπαυθῆτε. Εἶσθε ἐλεύθερος !

Ὁ Ἕκτωρ ὅμως ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἠσθάνετο οὐδεμίαν κόπωσιν καὶ ὅτι θὰ ἐχόρευε πολὺ εὐχαρίστως.

— Τότε χορεύσατε, εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα. Αὔριον τὸ πρωὶ πρὶν ἀναχωρήσετε, θὰ σας δώσω μίαν ἐπιστολὴν διὰ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Εἰς ἐν νεῦμα τῆς Αὐτοκρατείρας ὁ χορὸς ἐπανήρχισε μὲ νέαν ζωηρότητα. Ὁ Ἕκτωρ, ἐπωφελούμενος τῆς ἀδείας τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ, ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Βαβέτταν καὶ μετ' ὀλίγον τὴν παρέσυρεν εἰς τὸν τετράχορον. Πολλαὶ ἀπὸ τὰς μεγάλας δεσποινίδας τῆς Ἀκολουθίας, ἐπεθύμουν βεβαίως νὰ προσεκαλοῦντο ἀντὶ τῆς νεαρᾶς ὑποτρόφου, διὰ νὰ συνομιλήσουν ὀλίγον μετὰ τοῦ κομψοῦ Ἀκολούθου περὶ τῶν νέων τῶν Παρισίων καὶ προπάντων τῆς Αὐλῆς. Ἀλλὰ πλήρης χαρᾶς, διότι ἐπανεύρισκεν ἐκεῖ τὴν σύντροφον τῶν παιδικῶν του χρόνων, ὁ Ἕκτωρ οὔτε κἂν ἐσκέφθη νὰ ἐκλέξῃ ἄλλην χορεύτριαν.

Ἐτοποθετήθη λοιπὸν μὲ τὴν Βαβέτταν εἰς ἓν τετράγωνον, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίζετο. Φαντάζεταί τις ὅτι ἡ συνομιλία των δὲν εἶχεν τέλος. Πόσα εἶχον νὰ εἴπουν ! Καὶ ἐνῷ ἐχόρευον, προπάντων κατὰ τὰ διαλείμματα, ἔλεγαν καὶ οἱ δύο, ἔλεγαν . . .

[Ἕπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοξίας Δυπονῆ

«Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ»

[ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ]

(Ἡ σκηνὴ ἐν Παρθεναγωγείῳ, παριστᾷ δωμάτιον ἐσωτερικῆς μαθητρίας. Τράπεζα μὲ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα καὶ βιβλία, εἶνε τοποθετημένη οὕτως, ὥστε ὁ καθήμενος πρὸ αὐτῆς νὰκούεται καὶ νὰ βλέπεται εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου.)

ΜΑΡΙΑ, *μεγάλη μαθήτρια (βηματίζουσα κατὰ μῆκος τῆς σκηνῆς).*

Αὔριον εἶνε Παρασκευή . . . λοιπὸν ἔχομεν Ἔκθεσιν Ἰδεῶν ! . . Στάσου ὅμως, γιατὶ ἐξέχασα τί θέμα μᾶς ἔχουν δώσῃ . . . *(Πλησιάζει τὸ γραφεῖον καὶ ἀνασκαλεύει μερικὰ χαρτία.)* Ποῦ εἶνε ; . . . ποῦ εἶνε ; . . . ἀ ! νά το ! *(Λαμβάνει ἓν χαρτίον καὶ ἀναγιγνώσκει :)* ὁ τίτλος τῆς Ἐκθέσεως : «Ἡ Μητέρα μου.» Τίποτε ἄλλο ! ἡ μαθήτρια ἀφίνεται καθολοκλήρου ἐλευθέρα εἰς τὴν ἔμπνευσίν της. *(Συνάπτουσα τὰς χεῖρας, περιχαρής.)* Τί ὡραῖον θέμα ! Ὤ, θέλω πολὺ νὰ το πραγματευθῶ· μ' ἐλκύει περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν καλλιτέραν διασκέδασιν. «Ἡ Μητέρα μου !» Καλὲ ἐδῶ εἶνε ὁλόκληρον ποίημα ! Μητέρα ! τί ὡραία λέξις ! τί γλυκεῖα ! τί ἁρμονική ! Ἄ, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶνε τόσον γλυκεῖα *(Μειδιῶσα)* ἀκόμη καὶ εἰς τὴν κινεζικήν . . . *(Μικρὰ παῦσις).*

Ἂν εἶνε ἀληθὲς ἐκεῖνο που λέγουν, ὅτι θηλαδὴ τὰ χείλη ὁμιλοῦν ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τῆς καρδιᾶς, ὦ βεβαίως δὲν θὰ μου λείψουν ἰδέαι καὶ ἐκφράσεις διὰ τόσον προσφιλὲς θέμα ! . . Προαισθάνομαι ὅτι ἡ πέννα μου θὰ τρέχῃ, θὰ πετᾷ μόνη της ! . . Ἀλλ' ἂς ἀρχίσωμεν μεθοδικῶς. Ὅταν θέλωμεν νὰ σχηματίσωμεν μίαν ὡραίαν ἀνθοδέσμην που νὰ ἔχῃ χάριν συγχρόνως καὶ ἁπλότητα, τί κάμνομεν ; Κόπτομεν πολλὰ-πολλὰ ἄνθη, καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐκλέγομεν διὰ νὰ συνενώσωμεν ὅσα συμφωνοῦν εἰς τὸ χρῶμα καὶ εἰς τὸ ἄρωμα. Τὸ ἴδιον θὰ κάμω τώρα καὶ διὰ τὴν Ἔκθεσίν μου. Θὰφήσω νά μου ἔλθουν πολλὲς-πολλὲς ἰδέες, θὰ τας γράψω ὅλας, καὶ ἀπὸ αὐτὰς θὰ ἐκλέξω κατόπι καὶ θὰ χρησιμοποιήσω, ὅσας ὑπαγορεύῃ ἡ καλαισθησία . . . *(Κάθηται πρὸ τοῦ γραφείου, λαμβάνει ἓν φύλλον χάρτου, μίαν γραφίδα καὶ ἀρχίζει νὰ γράφῃ ὑπαγορεύουσα πρὸς ἑαυτήν :)* Ἡ μητέρα εἶνε τὸ πολυτιμότερον δῶρον τοῦ οὐρανοῦ . . . Οὐδὲν λεπτότερον, τρυφερώτερον καὶ συγχρόνως ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς μητέρας . . . Ὅταν λείπῃ ἡ μητέρα, οὔτε θερμότης, οὔτε ἄσματα, οὔτε χαρὰ ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν φωλεάν . . . Οἰκογένεια χωρὶς μητέρα εἶνε ἄνθος χωρὶς ἄρωμα, ἀνοιξις χωρὶς ἥλιον, νὺξ χωρὶς ἄστρα . . . *(Ὀμιλοῦσα τώρα χωρὶς νὰ γράφῃ :)* Ἠμποροῦσα ὅμως νὰ γράψω ἀπὸ 'πάνω, ὡς ρητόν, καὶ αὐτοὺς τοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ ἀνέγνωσα, περὶ τῶν μητρικῶν φιλημάτων : *(ἀπαγγέλλει :)*

Μὲ κάθε φίλημά της, εἰς τὰ μέτωπα
ποὺ τα στολίζ' ἡ παιδικὴ ἀγνότης,
ἀποτυπόνει μίαν ἀρετὴν !

Ἄ ! ἠμποροῦσα ἀκόμη νὰ φέρω καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Κοριολάνου καὶ τῆς μητρός του Βετουρίας *(Λαμβάνουσα ἓν βιβλίον.)* Ἂς ἀνοίξω τὴν Ρωμαϊκήν μου Ἱστορίαν· ὅταν πρόκειται περὶ ἱστορικῶν γεγονότων, πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε ἀκριβής ... *(Ἀφίνουσα ἀξρης τὸ βιβλίον.)* ὄχι τὸν Κοριολάνον ! Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ σχολαστικὰ παραδείγματα. Πρέπει νὰ εὕρω κανὲν ἄλλο . . . *(Σκέπτεται.)* Ἄ ! τὸ ἠδύρα ! *(Γράφουσα :)* Ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγεινεν ἄνθρωπος, κανένα δὲν ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς γηΐνους μας θησαυρούς· πλούτη, ἡδονάς, τιμάς, τὰ πάντα περιεφρόνησεν. Ἐν μόνον ἐπόθησε καὶ ἠγάπησε· καὶ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο, ὁ θησαυρὸς οὗτος, ἦτο μία Μητέρα ! *(Σταματᾷ ὀλίγον.)* Μία μητέρα !.. ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ ! *(Ρίπτουσα τὴν γραφίδα καὶ ἐγειρομένη ἀποτόμως.)* Τὸ θέμα πού μας ἔδωσαν δὲν εἶνε Μία Μητέρα γενικῶς, ἀλλὰ Ἡ Μητέρα μου ! *(Μ' ἔκφρασιν χαρᾶς.)* Ὤ, ἀλλὰ τότε εἶνε ἀκόμη πειὸ γλυκό, ἀκόμη πειὸ εὔκολον ! *(Ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου της μίαν φωτογραφίαν.)* Νά ! διὰ νὰ ἐμπνευσθῶ, δὲν ἔχω παρὰ νὰ κυττάξω ὀλίγον τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας μου. *(Τὴν κυττάζει.)* Ἄ, νά την! ἡ ἔμπνευσις ἦλθε ! Ἡ Ἔκθεσις ἔγεινεν ὅλη εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ φθάνει τώρα ὡς τὰ χείλη . . . *(Κρατοῦσα ὁλονὲν τὴν φωτογραφίαν προχωρεῖ καὶ ἀπαγγέλλει :)*

Πῶς μ' ἀρέσει νὰ κυττάζω 'στὰ ψηλά,
Ὅταν βγαίνουν τ' ἀστέρια, βράδυ-βράδυ,
Σὰν ματάκι μὲ κυττάζει καὶ γελᾷ
Κάθε ἀστέρι ποῦ λάμπει 'στὸ σκοτάδι!

Μ' ἀπ' τὸν κάθε ὀφθαλμό,
Κάθε λάμψι τῆς οὐράνιας Σφαίρας,
Τὴ ματιὰ προτιμῶ
Τῆς χρυσῆς μου Μητέρας !

(Ἀτενίζει ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς τὴν φωτογραφίαν.)

Πῶς μ' ἀρέσουν τῆς 'Ανοίξεως τὰ κάλλη,
Νὰ στολίσῃ τὴ γῆ μας μὲ λουλούδια,
Ὅταν ἔρχεται πρόθυμη καὶ πάλι,
Μὲ χαρές, μυρωδιές, καὶ μὲ τραγούδια!

Μὰ πολὺ περισσότερο
Κ' ἀπ' τὴ χάρι ἀνοιξιάτικης ἡμέρας,
Ἀγαπῶ τὸ χαμόγελο
Τῆς χρυσῆς μου Μητέρας !

(Χαμογελᾷ πρὸς τὴν φωτογραφίαν.)

Καὶ τῆς αὔρας πῶς μ' ἀρέσ' ἡ μουσική,
Ὅταν σείῃ 'στὲς ὄχθες τὰ καλάμια,
Τὸ ψιθύρισμα ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ
Ὁποῦ χύνουν κυλῶντας τὰ ποτάμια !

Μ' ἀπὸ κάθε σκοπὸ
Ὁποῦ χύνουν τὸ νερὸ κι' ὁ ἀέρας,
Τὴ φωνούλα' ἀγαπῶ
Τῆς χρυσῆς μου Μητέρας !

(Πλησιάζει τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸ αὐτί της, κάμνει ὅτι τὴν ἀκούει καὶ ὕστερα τὴν φιλεῖ παραφόρως.)

(Μίμησις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Γυνὴ φιλάρεσκος καὶ καλλωπίστρια, μεταχειριζομένη ψιμμύθια καὶ φορτωμένη ἀπὸ κοσμήματα, ὅσον πολιτισμένη καὶ ἂν εἶνε, δὲν διαφέρει ἀπὸ μίαν Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα, ἡ ὁποία στίζει τὸ πρόσωπον καὶ περνᾷ κλοιοὺς ἀπὸ τὴν μύτην.

Ἐν Ἀγριολούλουδον,—ὄχι βέβαια τῶν Ἀθηνῶν, οὔτε τῶν Ψαρῶν . . .—ἔδειξεν ὁ Χριστὸς καὶ εἶπε : Βεβαιωθῆτε ὅτι οὔτε ὁ Βασιλεὺς Σολομών, ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δόξῃ, δὲν ἦτο τόσον μεγαλοπρεπής, ὅσον τὸ ταπεινὸν αὐτὸ κρῖνον τοῦ ἀγροῦ !

Ἠρώτησα ἕνα Σοφὸ Παιδάκι τί θὰ 'πῇ Ἀλκυονὶς Ἡμέρα καὶ ἔμαθα ὅτι : Αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι, αἱ πρὸ καὶ μετὰ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, κατὰ τὰς ὁποίας συνήθως ἐπικρατεῖ νηνεμία καὶ αἱ ἀλκυόνες κτίζουν τὰς φωλεάς των, ὀνομάζονται Ἀλκυονίδες Ἡμέραι.

ΜΗΝ ΤΟ ΚΟΒΗΣ

Μὴν κόβης μ' ἀπονιά, καλὸ παιδάκι,
τὸ ἄνθος ποῦχει χάρι, χρῶμα, μυρωδιά!
καμάρωσέ το, μύρισ' το λιγάκι,
τὴν ὠμορφιὰ τῆς φύσεως τραγούδα·
εἶνε 'ντροπὴ σου μία πεταλοῦδα
νὰ ἔχῃ ἀπὸ σένα πιὸ καλὴ καρδιά!

Εἶδες ποτὲ σὲ φέρετρο παιδὶ νεκρό;
τί ἄδικο, ποῦ χάθηκε ἔτσι μικρό!..
Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε τάχα λουλουδάκι
ποῦ τοῦσπασε ὁ χάρος τὸ κλαράκι;..

Δ. Γρ. Κ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

3 Μαΐου.

ΑΛΩΣ ἦλθεν ὁ Μάϊος, ὁ ἀνθοστεφὴς καὶ φαιδρός! Ἡ πομπὴ τῆς εἰσόδου του ἔγεινεν εἰς μίαν νύκτα σεληνοφώτιστον καὶ εἰς μίαν ἡμέραν δροσερὰν καὶ γαλανήν... Τὸν ὑπεδέχθησαν, ὅπως πάντοτε, τὰ ἄνθη μὲ τὰς εὐωδίας των καὶ τὰ πτηνὰ μὲ τὰ κελαδήματά των... Οἱ δὲ ἄνθρωποι; ... πῶς τὸν ὑπεδέχθησαν;

Ὤ, οἱ ἄνθρωποι ὀλίγην προθυμίαν ἔδειξαν νὰ σπεύσουν καὶ φέτος εἰς προϋπάντησίν του. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τουλάχιστον ἡ κίνησις ἦτο ὀλίγη καὶ βεβιασμένη· τὰ κέντρα τῆς πρωτομαγιάτικης διασκεδάσεως κλειστά· οὔτε ὄργανα οὔτε ᾄσματα· ἡ κατήφεια ἐβασίλευεν, ἐκτοπίζουσα κάθε χαράν. Ἐγὼ δέ, ἂν δὲν ἔβλεπα σήμερον τὸ κομψότατον φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως τὸ ὁποῖον πραγματικῶς ὁμοιάζει μὲ ἀνθοδέσμην, δὲν θὰ ὑπώπτευα ἀκόμη ὅτι ἦλθεν ὁ Μὴν τῶν Ἀνθέων. Τόσον ἡ ἐσοδός του ἦτο ἀνεπίσημος καὶ ἀθόρυβος!

Ὑποθέτω ὅτι τὰ ἄνθη, ἀλλέως συνειθισμένα, θὰ ἐπαραξενεύθησαν πολὺ καὶ θὰ ἠρώτων τὸ ἓν τὸ ἄλλο κρυφά, τὴν αἰτίαν τῆς ἀθυμίας ἐκείνης καὶ τῆς σιωπῆς. Καὶ ὅταν κάποιον φιλεύσπλαχνον πουλὶ τοῖς εἶπεν: «Ἐδῶ ἐπικρατεῖ πένθος! ἡ πατρὶς εἶνε αἱματωμένη!» τὰ ἄνθη τῆς πατρίδος ἔκλαυσαν, ποτίζοντα τὴν γῆν μὲ τὰς σταγόνας τῆς δρόσου των...

***

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον καὶ αὐτοὶ ἕνα Μῆνα Ἀνθέων, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸν ἰδικόν μας Μάϊον. Ἦτο ὁ ὄγδος μὴν τοῦ Ἡμερολογίου των καὶ ὠνομάζετο Ἀνθεστηριών. Κατ' αὐτὸν ἐτελοῦντο τὰ Ἀνθεστήρια, τριήμερος ἑορτὴ ἀνθέων πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Ἀνθεστηριὼν δὲν συνέπιπτε πρὸς τὸν σημερινὸν Μάϊον, ἀλλὰ μεταξὺ Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου. Ἀρά γε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, αὐτὴ ἦτο ἡ καθεαυτὸ ἐποχὴ τῶν ἀνθέων; Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου οἱ ἀνθῶνες τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ἠδύναντο νὰ παράσχωσι τὴν μεγαλητέραν ποσότητα ὑλικοῦ, διὰ τὴν ἀνθοκόσμησιν καὶ τὴν ἀνθοβολίαν τῆς ἑορτῆς;

Δὲν ἠξεύρω. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι αἱ διαιρέσεις τῶν Ἡμερολογίων σπανίως εὑρίσκονται εἰς ἁρμονίαν μὲ τὰς διαιρέσεις τὰς φυσικάς. Καὶ ἐνθυμοῦμαι τώρα τί μου ἔλεγε μίαν φορὰν ἕνας γέρων ἀνθοκόμος: «Ἑορτάζομεν τὸν Μάϊον ὡς μῆνα τῶν Ἀνθέων, καὶ ὅμως παρετήρησα ὅτι τὸν Ἀπρίλιον, ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔχομεν τὰ περισσότερα ἄνθη.» Δὲν εἶνε περίεργον αὐτό;

—

4 Μαΐου.

Διὰ μιᾶς χαριτωμένης καὶ σεμνοτάτης ἐπιστολῆς ὁ μικρὸς φίλος τῆς Διαπλάσεως Δὸν Κιχώτης μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἕνας ἄλλος φίλος του καὶ φίλος μας, ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου, ἂν καὶ νεώτατος ἀκόμη καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου οὐδεμίαν ἔχων ὑποχρέωσιν, κατετάχθη ὡς ἐθελοντὴς εἰς τὸν στρατόν. «Καὶ ὅπως ἄλλοτε ἐξεσπάθωσεν ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως, τώρα ξεσπαθόνει ἀληθινά, ξεσπαθόνει ὑπὲρ ἄλλης μητρὸς — τῆς Πατρίδος. Καὶ τώρα — προσθέτει ὁ Δὸν Κιχώτης ὑπαινισσόμενος ἓν ψευδώνυμον, — αὐτὸς εἶνε πράγματι ὁ Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος!»

Μοῦ ἀρέσει ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν ἔσπευσεν ὑπὸ τὰς σημαίας ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου· ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἔσπευσε νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν πρᾶξιν ὁ Δὸν Κιχώτης. Πόσον φαίνεται ὅτι ζηλεύει τὸν φίλον του, καὶ πῶς θὰ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ ἦτο ὀλίγον μεγαλήτερος διὰ νὰ τὸν μιμηθῇ! Ὤ, αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἔχει ἡ ἐπιστολή του! Ἀδιάφορον ἂν δὲν τὸ λέγῃ. Τὸ αἰσθάνομαι· τὸ ἀναγινώσκω μεταξὺ τῶν γραμμῶν. Καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, ἐπαινῶ ἐξίσου τοὺς δύο καλοὺς φίλους. τοὺς δύο νεαροὺς πατριώτας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κοινὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν...

5 Μαΐου.

Μοῦ ἔκαμεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσεν ὁ θάνατος ἑνὸς παιδίου. Συνέβη εἰς τὸν Πειραιᾶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Τὸ παιδίον ἀνέβη εἰς ἓν ὑψηλὸν κάθισμα διὰ νὰ κόψῃ ἓν τριαντάφυλλον. Ἀλλ' ἐνῷ τὸ ἔκοπτεν, ἔκαμεν ἓν βίαιον κίνημα, τὸ κάθισμα ἀνετράπη καὶ τὸ παιδίον ἔπεσε... Φρέαρ ἀνοικτόν, χαῖνον κάτωθεν τῆς τριανταφυλλέας, ἐδέχθη τὸ πίπτον παιδίον εἰς τὴν σκοτεινὴν ἄβυσσόν του. Τὸν ἀνέσυραν ἐκεῖθεν νεκρὸν τὸν δυστυχῆ μικρὸν φιλανθῆ! Καὶ τὸ τριαντάφυλλον τὸ ὁποῖον ἔδρεψε μὲ τόσην χαράν, ἐπέπρωτο νὰ μεταθληθῇ εἰς νεκρικὸν ἄνθος καὶ νὰ στολίσῃ τὸ πτῶμά του... Ἰδοὺ θάνατος μὲ διπλῆν συγκίνησιν, ἄξιος νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα ποιητήν... Ταλαίπωροι γονεῖς! Πῶς θὰ βλέπετε τώρα τὴν τριανταφυλλιὰν ἐκείνην, θάλλουσαν κατ' ἔτος καὶ κοσμουμένην μὲ τριαντάφυλλα, ἀδελφὰ τοῦ μοιραίου ἐκείνου, ὁ πόθος τοῦ ὁποίου ἐκροξένησε τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σας!

—

Ἀθθημερόν.

Ἡ μητέρα τῆς Ἑλενίτσας, ἡ ὁποία ἔκαμε πάλιν μίαν ἀταξίαν, τὴν φοβερίζει ὅτι θά το γράψῃ εἰς τὴν Διάπλασιν.

— Καὶ μὲ τοῦτο; ἐρωτᾷ ἡ Ἑλενίτσα.

— Νά, ἡ Διάπλασις θά το γράψῃ καὶ θὰ γίνῃς ρεζίλι.

— Μπᾶ! Καὶ ἅμα ἔλθῃ τὸ φύλλο, δὲν ξέρω ἐγὼ νὰ πάρω τὸ μολύβι μου καὶ νὰ το σβύσω;!

*

Μία συμβουλὴ τοῦ Ἰσοκράτους.

Κανένα μὴν κάμῃς φίλον, πρὶν ἐξετάσῃς πῶς ἐφέρθη πρὸς τοὺς φίλους, τοὺς ὁποίους εἶχε πρωτήτερα. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ δείξῃ καὶ πρὸς σὲ τὴν ἰδίαν διαγωγήν, τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς ἐκείνους.

Φ.

ΓΕΡΑΝΟΙ ΚΑΙ ΧΗΝΕΣ

Γεράνια ἐλαφρόπτερα
μὲ χῆνες βαρυσώματες
ἔβοσκαν σὲ λιβάδι.
μὰ κυνηγοὶ ἐφάνηκαν
μὲ ὅπλα καὶ μὲ ἐόβεργες,
θαρρῶ, τὸ βράδυ-βράδυ,
κ' εὐθὺς σὰν βαρυσώματες
ἡ χῆνες ἐπιαστήκανε·
μὰ τάλαφρὰ γεράνια
ἀμέσως 'πεταχθήκανε
'ς τὰ ὑψηλὰ οὐράνια.

—

Τὸ ἴδιο τὴν παθαίνουνε
'ςτὸν πόλεμο οἱ ἄνθρωποι,
ποῦ μόνον τρῶν' καὶ πίνουν,
σὰν χῆνες νὰ παχύνουν.

Ι. Γ. Γιαννουκος

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· Ἴδε Σελ. 149)

Δ'.

«Μίαν ἡμέραν τῆς ἦλθεν ἡ ἰδέα τῆς μικρᾶς μου κυρίας, νὰ με μάθῃ αὐτὴ ἡ ἰδία μουσικήν. Μ' ἐτοποθέτησεν ἐμπρὸς εἰς ἕνα μεγάλον κιβώτιον ποὺ το λέγουν πιάνο καὶ που ἔχει κομματάκια ἀπὸ ἔβενον καὶ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον, ποὺ τα λέγουν κόκκαλα. (Τὰ κόκκαλα μέρικοὶ τὰ λέγουν πλῆκτρα, τὸ δὲ πιάνο κλειδοκύμβαλον· ἂς εἶνε). Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πιέζῃς μὲ τὰ δάκτυλα τοῦ χεριοῦ ἤ, ἂν εἶσαι γίδα, τοῦ ποδιοῦ, καὶ ἀμέσως τὸ μεγάλον κιβώτιον ἀρχίζει νὰ τραγῳδῇ. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν, ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσκολον· εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐπήγαινα διόλου καλὰ καὶ ἡ Βέρθα ἐγίνετο κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμόν της. Ἐπείνη ἤτο ἀμελής, δὲν ἤθελεν οἱ διδάσκαλοί της νὰ της κάμνουν τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν· καὶ ὅμως μ' ἐκτυποῦσεν ἐμένα ἀλύπητα ἅμα ἔσφαλλα καμμίαν νότα! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν μ' ἐχαΐδευε καὶ μ' ἐφιλοῦσε ἅμα ἔπαιζα καλά· καὶ ἔτσι, πότε μὲ φιλιὰ καὶ πότε μὲ κτυπήματα, ἔμαθα δύο-τρία πολὺ ὡραῖα τραγουδάκια, μίαν βαρκαρόλαν καὶ ἕνα ὕμνον, ὁ ὁποῖος ὑποθέτω ὅτι ἦτο ὁ ἑλληνικός.

«Μοῦ ἤρεσαν αὐταὶ αἱ μελῳδίαι· ἀλλὰ πολὺ περισσότερον μοῦ ἤρεσε νὰ παίζω ὅπως ἤθελα ἐγώ. Καὶ ὅταν κατὰ τύχην ἡ Βέρθα μὲ ἄφινε μόνην εἰς τὸ πιάνο, ἄρχιζα ἀμέσως νὰ κτυπῶ μὲ δύναμιν ὅλες τὲς νότες, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος· συγχρόνως δὲ ἐβέλαζα, ὅπως κάμνουν αἱ κυρίαι ὅταν τραγῳδοῦν. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μουσικῆς, καθὼς φαίνεται, δὲν εὐχαριστοῦσε καθόλου τὴν Βέρθαν· καὶ ἅμα μ' εὕρισκεν ἔτσι, «νά τα κάμνω θάλασσα» καθὼς ἔλεγε, μ' ἐκτυποῦσε δυνατά. Μίαν ἡμέραν μάλιστα ἔκλεισε τὸ πιάνο μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε τὸ σκέπασμα μοῦ ἐμάγγωσε τὸ ποδάρι καὶ μού το ἐπλήγωσε.

«Δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐννοήσω πόθεν καὶ διατί ὅλος αὐτὸς ὁ θυμός. Ἔλεγεν ὅτι τὰ «ἔκαμνα θάλασσα». Δὲν ἠξεύρω τί σημαίνει ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ φράσις εἰς τὴν μουσικήν· ἂν ὅμως σημαίνῃ τὸ ταχύ, τὸ παράφορον καὶ ἄτακτον παίξιμον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν καταλαβαίνει κανεὶς τίποτε, τότε καὶ ἡ Βέρθα πολὺ συχνὰ τὰ «ἔκαμνε θάλασσα» μὲ κάτι γερμανικὰ κομμάτια που ἔπαιζε καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν ἐννοοῦσε γρύ!..

«Καμμίαν φορὰν ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἤρχετο, ἐν ᾧ ἡ Βέρθα μοῦ ἔμανε μάθημα· τότε ἐσήκωνε τοὺς ὤμους καὶ ἔλεγε θυμωμένος: «—Θὰ ἐκάμνατε πολὺ καλλίτερα, κυρία Βέρθα, νὰ ἐμελετούσατε τὲς Σονάτες σας, παρὰ νὰ χάνετε ἔτσι τὸν καιρόν σας μὲ αὐτὸ τὸ ζῷον!» Αὐτὸ τὸ ζῷον! Ἀκοῦς ἐκεῖ πῶς με ὠνόμαζεν!

«Ὁ διδάσκαλος αὐτὸς δὲν ὡμοίαζε καθόλου μὲ τὸν κομψὸν κύριον Πεταλούδαν. Ἦτο κοντός, ἰσχνὸς καὶ ἄσχημος. Τὰ χέρια του καὶ προσπάντων τὰ δάκτυλά του ἦσαν πολὺ μακρυά, τὸ δὲ κεφάλι του τόσῳ δὰ μεγάλο, μὲ κάτι ματάκια γυαλιστερὰ καὶ μὲ μαλλιὰ μαῦρα, ποὺ ἐκρέμοντο εἰς τὸ μέτωπόν του σὰν τὰ κλαδιὰ τῆς ἰτέας... Ὅταν ἔπαιζε πιάνο, ἢ ἁπλῶς ἐκρατοῦσε τὸν χρόνον, ἐκινοῦσε τὰ χέρια του, τὸ κεφάλι του, τοὺς ὤμους του, ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο ὅλον του τὸ σῶμα, ὡς δένδρον ποὺ το δέρνει ὁ ἄνεμος. Ἡ Βέρθα, ἡ ὁποία εἶχε καὶ ἀπὸ ἕνα παρατσοῦκλι διὰ κάθε της διδάσκαλον, τὸν ἔλεγε «κύριον Βορέαν». Ἔλεγαν ὅτι εἶχε μεγάλην ἀξίαν καὶ ὅτι εἶχε συνθέσῃ πολὺ ὡραίας συμφωνίας. Ἀλλὰ ἔλα που δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὲς γίδες!

«Μίαν ἡμέραν ποὺ με εἶχε ἀφήσῃ μόνην ἡ Βέρθα, εἰς τὴν μέσην τοῦ μαθήματος, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ δοκιμάσῃ κάτι καπέλα, ἤρχισα εὐθὺς νὰ βελάζω μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν καὶ νὰ συνοδεύω τὰ βελάσματα μὲ τὰ ποδάρια, — κατὰ τὸν τρόπον ποὺ σου εἶπα. Ἤμουν κατενθουσιασμένη μὲ τὸ τραγοῦδί μου, ὅταν ἔξαφνα ἀνοίγει ἡ θύρα μὲ ὁρμὴν καὶ ἐμβαίνει ἔξω φρενῶν ὁ κύριος Βορέας.

«— Φάλτσο! ἐφώναξε· φάλτσο! φάλτσο!... Παῦσε ἐπὶ τέλους, διαβολοκάτσικο!»

«Ἐγὼ ἐπείσμωσα μὲ τὸν τρόπον του, καὶ ἤρχισα νὰ κτυπῶ ἀκόμη δυνατώτερα. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν χάνει καιρόν, μὲ ἁρπάζει ἀπὸ τὰ κέρατα, ἀνοίγει τὸ παράθυρον καὶ μὲ ῥίπτει ἔξω εἰς τὸν κῆπον!... Ἐπειδὴ τὸ δωμάτιον ἦτο ἰσόγειον, ἔπεσα εἰς τὰ πόδια μου χωρὶς νὰ πάθω τίποτε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ θυμωμένη ἐναντίον τοῦ κακοτρόπου μουσικοῦ, διὰ νὰ τον ἐκδικηθῶ, ἤρχισα νὰ βγάζω κάτι φωνές, ποὺ ἀναστάτωσαν ὅλο τὸ σπίτι.

«Ἔτρεξαν οἱ ἄλλοι· ἔτρεξε καὶ ἡ Βέρθα. Καθὼς σοῦ εἶπα, αὐτὴ μ' ἐκακομεταχειρίζετο· ἀλλὰ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς κανένα νὰ με κακομεταχειρισθῇ. Δὲν ἤθελεν οἱ ἄλλοι νὰ εἶνε κακοί· τὸ προνόμιον ἦτο ἀποκλειστικῶς ἰδικόν της...

«Ὅταν ἔμαθε τί μου ἔκαμεν ὁ διδά-

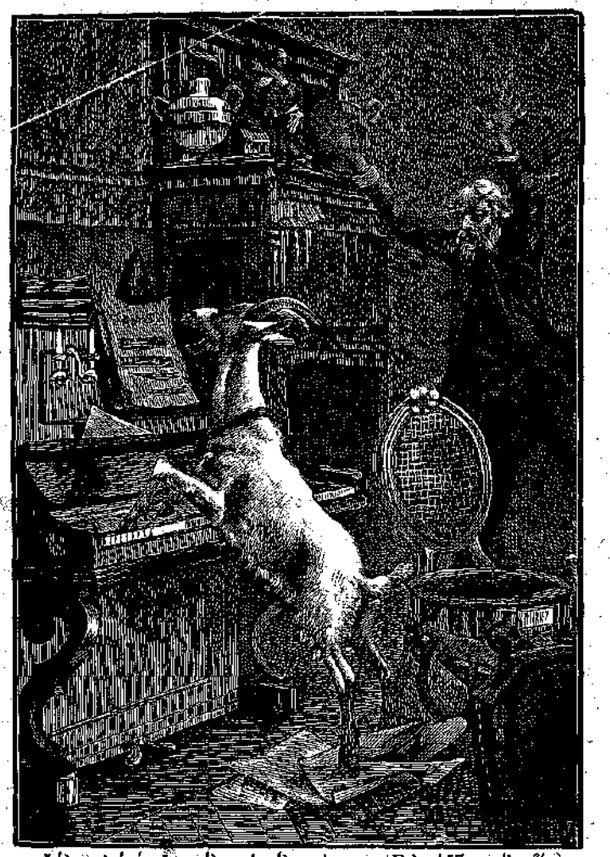

«Φάλτσο! ἐφώναξε· φάλτσο! φάλτσο!... (Σελ. 157, στήλ. 6'.)

Βορέας τὸ ἔκαμε. Ἡ Βέρθα τότε μοῦ εἶπε νά τῳ δώσω τὸ πόδι μου, εἰς σημεῖον συμφιλιώσεως. Ὑπήκουσα· ἀλλ' ἡ συμφιλίωσις, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Βορέα, δὲν ἦτο εἰλικρινής. Δὲν ἐλησμονοῦσεν αὐτὸς τόσον εὔκολα τὰς παραφωνίας, οὔτε ἦτο δυνατὸν νά μου συγχωρήσῃ ποτὲ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο φάλτσο. Δι' αὐτό, ὁσάκις μὲ ἀπαντοῦσε, μοῦ ἔρριχνε κάτι ἄγριες ματιές! . . .

«Τότε ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ μάθω ὅτι οἱ μουσικοί, καὶ ἐν γένει οἱ καλλιτέχναι, εἶνε πολὺ παράξενοι ἄνθρωποι. Ἕνας ἄλλος περίφημος μουσικός, ὁ Ραμώ, ἔρριψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν σκύλον του, ἐπειδή, καθὼς ἔλεγε, «ἐγαύγιζε φάλτσο.» Καὶ αὐτὸν φαίνεται ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ ὁ κύριος Βορέας!»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΔΗΣ

Ο ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΗΡΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 150).

Οὕτως ἤρχισεν ἡ δευτέρα περίοδος τοῦ βίου τοῦ Ἀμβροσίου. Ἦτο περίοδος σπουδῆς ἐπιπόνου, διότι ἐκτὸς τῶν ποικίλων γνώσεων μὲ τὰς ὁποίας ὁ νοῦς του ἐπλουτίζετο καθημερινῶς, ἀπῄτησαν νὰ μάθῃ τὴν ἰταλικὴν καὶ τὴν ἀγγλικήν, πρᾶγμα σπάνιον κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Τὸ πολεμικόν του μένος τὸ ἔμφυτον, ἀνεπτερώθη διὰ τῆς σπουδῆς τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς ρωμαϊκῆς. Ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Καῖσαρ ἔγειναν οἱ προσφιλεῖς του ἥρωες· Προπάντων ὅμως τὸν ἐνεθουσίασεν ἡ ἱστορία τῆς πατρίδος του, τὰ μεγάλα ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ Δυγκεσκλίνου, τοῦ Βαγιάρδου, τῆς Ἰωάννας Δάρκ, τοῦ Τυρεννίου καὶ ὅλων τῶν ἡρώων τῆς γαλλικῆς ἱστορίας, μέχρι τοῦ πάππου του.

«Τὸ μέγα ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεις, σοῦ ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις!» τῷ ἔλεγε συχνὰ ὁ πατήρ του· καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐνόει κάλλιστα καὶ ἐδιπλασίαζε τὸν ζῆλόν του.

Ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος στρατιωτικός, τὸν ὁποῖον εἴδομεν συνοδεύοντα τὸν καθηγητήν του, τῷ ἔδιδε μαθήματα ἱππασίας, ξιφασκίας καὶ ἐν γένει χειρισμοῦ τῶν ὅπλων. Ὁ πατήρ του ἀνέλαβε νὰ τον διδάξῃ εὐρύτερον τὴν πολεμικὴν τέχνην, τὴν τακτικὴν τῆς ἐπιθέσεως καὶ τῆς ἀμύνης. Πόσην εὐχαρίστησιν ἠσθάνοντο καὶ οἱ δύο, ὅταν ἐπὶ μιᾶς μεγάλης τραπέζης παρέτασσον εἰς μάχην, χάριν ἐφαρμογῆς τῶν θεωριῶν, τὰ ξύλινά των στρατεύματα! Ἐξετέλουν ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τοὺς ἐλιγμούς, τὰ δὲ στρατιωτικὰ παραγγέλματα ἀντήχουν ἀλλεπάλληλα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου μὲ ζωηρότητα ἔκτακτον. Καὶ τὸ παιδίον ἐπέδιδε θαυμασίως εἰς τὴν τακτικήν, κατανοῶν καὶ τὰ λεπτότερα τῶν ζητημάτων.

Αἱ κλίσεις τοῦ μικροῦ Ραϋμόνδου ἦσαν ὅλως διάφοροι. Οἱ πυροβολισμοὶ τὸν ἐτρόμαζον. Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ὠργίζετο κατὰ τοῦ δειλοῦ παιδίου καὶ τῷ ἔλεγε:

— Τί φοβητσιάρης που εἶσαι, καϊμένε! Δὲν ντρέπεσαι καὶ λιγάκι; Ἄνδρας εἶσαι σὺ ἢ γυναῖκα;

Ἀλλ' ἦσαν μάταιαι καὶ αἱ συμβουλαὶ καὶ αἱ ἀπειλαὶ καὶ αἱ τιμωρίαι. Κατὰ τῆς φύσεως οὐδεμία βία χωρεῖ. Τὸ ἐνόησεν ὁ μαρκήσιος καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι θὰ κάμῃ ποτὲ πολεμιστὴν τὸν φίλον τοῦ υἱοῦ του, τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον εἰς τὴν κλίσιν του τὴν εἰρηνικήν, οὕτω δὲ μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς Ραϋμόνδος ἤρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν, νὰ φυτεύῃ, νὰ ποτίζῃ, νὰ σκάπτῃ, νὰ κλαδεύῃ, ἥσυχος, εὐτυχὴς καὶ εὐγνώμων. . .

Καθ' ἑκάστην ἡ μαρκησία Μπουφλὲρ ἐδέχετο μίαν ἀνθοδέσμην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ νεαροῦ κηπουροῦ, καὶ σκεπτικὴ ἔβλεπε μὲ ὑπερηφάνειαν, ἀλλ' ὄχι ἄνευ μυστικοῦ τινος τρόμου, αὐξάνουσαν τὴν πρὸς τὰ ὅπλα κλίσιν τοῦ ἄλλου παιδίου, τοῦ ἠγαπημένου της. . .

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀμβρόσιος, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐγυμνάσθη μὲ μίαν βαρεῖαν σπάθην, ἐξῆπλώθη κουρασμένος ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὅταν ἐξύπνησεν, ἤκουσε τὸν πατέρα του καὶ τὸν θεῖόν του νὰ συνομιλοῦν ἐκεῖ πλησίον, ὄπισθεν πυκνῶν τινων θάμνων, χωρὶς νὰ τον βλέπουν οὔτε νὰ τους βλέπῃ...

Ἐκπλαγεὶς ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ φανερώσῃ τὴν παρουσίαν του. Ἐπρόκειτο περὶ πολέμου, ἐκ τούτου δὲ μόνου ἐννοεῖ κανεὶς τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐξήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου τοιοῦτον θέμα ὁμιλίας. Ἔθεσε κατὰ μέρος τὴν εὐπρέπειαν καὶ ἔτεινε κρυφίως τὸ οὖς:

«Ἔλαβα διαταγὰς σήμερον τὸ πρωί, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος. Εἰς ἕνα μῆνα φθάνομεν εἰς τὸν στρατόν. Ὁ Ἐκλέκτωρ τῆς Βαυαρίας ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὰ κράτη, τὰ ὁποῖα εἴχαμεν κατακτήσῃ, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς Μαρίας Θηρεσίας. Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας συνωμολόγησεν εἰρήνην μὲ τοὺς Πρώσσους. Ἂς ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐδέποτε γυνὴ ἐράνη περισσότερον ἀξία τοῦ στέμματος. Πρέπει νὰ ἤμεθα δίκαιοι καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας ἀκόμη!

— Πραγματικῶς, μοῦ γράφουν ὅτι ἡ διαγωγή της ὑπῆρξε θαυμασία, ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφός του· κατώρθωσε νὰ ποκτήσῃ ζωηροτάτας συμπαθείας καὶ ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ Πρεσβούργου, κρατοῦσα τὸν μεγαλήτερόν της υἱὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὴν ὑπεδέχθησαν μὲ ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν. Οἱ Οὔγγροι ἐξιφοῦλκησαν κραυγάζοντες: «Ἂς ἀποθάνωμεν ὑπὲρ τῆς βασιλίσσης μας Μαρίας Θηρεσίας!»

— Τὸ γνωρίζω· ἡ εἴδησις εἶνε αὐθεντική. Ἡ Ἀγγλία ὅμως καὶ ἡ Ὁλλανδία ἐκηρύχθησαν πρὸς χάριν της ἐναντίον μας. Ἀδιάφορον! ἡμεῖς θὰ τους νικήσωμεν ὅλους!

— Δέν μου φαίνεται τόσον εὔκολον. Οἱ Ἄγγλοι εἶνε ἰσχυροί, τοὺς ὁδηγεῖ δὲ ὁ βασιλεύς των, ὁ Γεώργιος Β' . . . .

— Μπᾶ! καὶ μήπως ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὸν στρατάρχην Νοάϊ; Ἀησμονεῖς πόσον ἡρωϊκὸς καὶ στρατηγικὸς ἀνεδείχθη εἰς τὴν Ἱσπανίαν, εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς ὅλους τέλος πάντων τοὺς τελευταίους πολέμους;

— Τί κρῖμα, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ μας ἀκολουθήσῃ καὶ ὁ μικρὸς Ἀμβρόσιος! Θὰ ἦτο λαμπρὰ εὐκαιρία διὰ νὰ ἐγαυνίσῃ τὸ στρατιωτικόν του στάδιον. Ἀλλὰ εἶνε τόσῳ μικρὸς ἀκόμη . . . μόλις δωδεκαετής . . .

— Σούτ! ἂς ὁμιλῶμεν σιγώτερα. Εἶνε περιττὸν νὰ μάθῃ ἡ μαρκησία ὅτι θὰ ἀναχωρήσωμεν. Καλλίτερα νὰ ἀποφύγωμεν τὴν θλῖψιν τοιούτου ἀποχαιρετισμοῦ.»

Ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε τὸ παιδίον ἦτο ἀδύνατον νὰ κούσῃ ἄλλην λέξιν. Καὶ ἀπελπισθέν, ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν ἀδιακρισίαν του.

Φαντάζεταί τις τὴν ταραχήν, τὴν συγκίνησιν, τὴν ἔξαψιν τοῦ Ἀμβροσίου. Ὅσα ἤκουσεν, ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νὰ τον ἀναστατώσουν.

«Πόλεμος, ἐψιθύριζε, πόλεμος . . . θέλω νὰ ὑπάγω κ' ἐγώ . . . Πῶς νὰ κάμω;»

Ἐσκέπτετο . . . Ἐξαίφνης ἡ φυσιογνωμία του ἐφωτίσθη . . . μειδίαμα ἐφαίδρυνε τὸ κατηφές του πρόσωπον . . . Μήπως εὗρε καινὸν σχέδιον;

(Ἕπεται συνέχεια.)

(De Vareppe) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ διὰ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον τὸ κατωτέρω διηγημάτιον. Γνωρίζω, ὅτι ὅλοι οἱ μικροί μου φίλοι, σχεδὸν ἀνεξαιρέτως, σπουδάζουν τὴν γαλλικήν, καὶ ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, χάριν εὐρυτέρας γυμνάσεως, καταγίνονται εἰς μεταφράσεις καὶ ἄλλων τεμαχίων, ἐκτὸς ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐπιβάλλονται εἰς τὸ σχολεῖον. Ἂς μεταφράσουν λοιπὸν καὶ τοῦτο καὶ ἂς μου στείλουν τὴν μετάφρασίν των. Θὰ βραβεύσω καὶ θὰ δημοσιεύσω τὴν σχετικῶς καλλιτέραν, ἐκείνην δηλαδὴ τῆς ὁποίας ἡ γλῶσσα θὰ εἶνε ἡ συνήθως γραφομένη ὑπ' ἐμοῦ καὶ ὑπὸ τῶν συνεργατῶν μου, καὶ ἡ ὁποία

θὰ ποδίδῃ τὸ γαλλικὸν κείμενον ὅσῳ τὸ δυνατὸν κομψῶς, γλαφυρῶς, πιστῶς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἐλευθέρως, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ γαλλισμούς. Ἰδοὺ τὸ κείμενον:

LE PARDON DES INJURES

Le calife Hassan, fils du grand Ali, était à table ; un de ses esclaves laissa tomber un plat de riz bouillant sur sa tête. Hassan jette sur l'esclave un regard sévère ; celui-ci tout tremblant, se prosterne devant lui, et dit ces paroles tirées du sublime Coran :

— «Le Paradis est fait pour ceux qui retiennent et domptent leur colère.»

— Je ne suis point en colère, dit Hassan froidement.

L'esclave, continuant le verset:

— «Et qui pardonnent à ceux qui les ont offensés »

— Je te pardonne, dit Hassan sans le regarder.

L' esclave, continuant le verset:

— «Et Dieu chérit par-dessus tous ceux qui rendent le bien pour le mal.»

— Eh bien ! lève-toi, dit Hassan, lui tendant la main ; je te donne la liberté et quatre cents dragmes d'argent.

A ces mots, l'esclave rendit mille actions de grâces à ce vertueux calife.

— O mon prince ! s'écria-t-il, vous imitez l'arbre chargé de feuilles et de fruits : il prête son ombre et donne ses fruits à celui-là même, dont le bras audacieux lance des pierres contre lui !

Αἱ μεταφράσεις πρέπει νὰ εἶνε καθαρογραμμέναι εἰς ξεχωριστὸν χαρτί, νὰ φέρουν δὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ μεταφραστοῦ. Δέχομαι μεταφράσεις μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἠρώτησαν τὸν *Πολιτὸν Ἀστέρα*, ἐπανελθόντα ἐκ τοῦ Θεάτρου, τί δράμα εἶχε παρασταθῇ.

— Ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸ Θέατρον, ἀπήντησεν, ἔβρεχε τόσον πολύ, ποῦ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἀναγνώσω τὸ τοιχοκολλημένον πρόγραμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυφαίου

***

Ὁ *Διδάσκαλος*: — Πέρνω ἀπὸ τὸν πατέρα σου πέντε τάλληρα· ἔπειτα ἄλλα ἑπτά· τί θὰ ἔχω τότε;

Ὁ *Μαθητής*: — Χρέος, Δάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Νεμέας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΝΑ ΓΑΥΚΟ ΦΙΛΑΚΙ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τὴν Α. Β. Υ. τὸν ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΝ, ἐπὶ τῇ χθεσινῇ ὀνομαστικῇ Του ἑορτῇ, εὐχομένη πρὸς Αὐτὸν ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν πᾶσαν, πρὸς χαρὰν τῶν ἀγαπώντων Αὐτόν, καὶ βιωτικῶς τῆς Διαπλάσεως, τὴν ὁποίαν τιμᾷ διὰ τῆς εὐνοίας Του, ἀναγινώσκων αὐτὴν μὲ τόσην ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον.

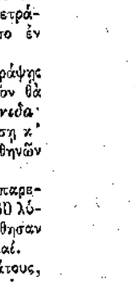

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ θερμῶς τὴν *Εὐδόρμον Οἰκίαν*, ἡ ὁποία εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις συνδρομητάς μου, προτρέπουσα αὐτοὺς νὰ μου στείλουν καθεὶς ἀπὸ ὀλίγα ἄνθη, διὰ νὰ στολίσω τὸ γραφεῖόν μου τὴν Πρωτομαγιάν. Δὲν ἐδημοσίευσα ὅμως τὴν ἐπιστολήν της, διότι δὲν ἠθέλησα νὰ προκαλέσω ἀνθοστολίσιν τοῦ Γραφείου μου, εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ὀδυνηρῶν ἐθνικῶν περιστάσεων. Δὲν πειράζει· ἔχομεν καιρὸν τοῦ χρόνου:

Ἀγαπητὲ *Κυριαλιανέ*, δὲν δύναμαι νὰ στείλω τὸ τετράδιόν σου πρὸς τὴν *Γαλῃνιαίαν Θάλασσαν* πρὶν δεχθῇ τὴν περὶ ἀνταλλαγῆς πρότασίν σου καὶ εἰς σοῦ στείλῃ πρώτη τὸ Τετράδιόν της. Τὸ φυλάττω· λοιπὸν καὶ περιμένω. Τότε ὅμως θὰ μου στείλῃς ἀκόμη 10 λεπτά. Δὲν εἶδες τὸν Κανονισμόν;

Ὑπερασπιστὰ τῆς Πατρίδος, δὲν ὑπέγραψες τὴν ἐπιστολήν σου καὶ μὲ τὸ ἀληθές σου ὄνομα· ἐπειδὴ δὲ ἔγεινε κάποιον λάθος, νομίζω, καὶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐδόθη εἰς ἄλλον ἀντ' ἄλλου, δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ ποῖος εἶνε ὁ γράφων. Δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου, περιμένουσα ἐπιστολὴν ἐνυπόγραφον.

Κ' ἐγώ, *Καρδερίνα*, ἀδυνατῶ νὰ ἐξηγήσω αὐτὰ τὰ γαλλικά, μέσα εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικὰ τῶν ἑλληνοπαίδων! Τί γυρεύουν; νὰ μας δείξουν ὅτι ἠξεύρου γαλλικά, καθὼς λέγεις; Ἀλλὰ οὔτε αὐτό· διότι αἱ ἀνορθογραφίαι μερικῶν ἀποδεικνύουν ἀπεναντίας ὅτι δὲν ἠξεύρουν. Κάποιος π. χ. ἔγραφε v a u l o v a n' καὶ ξεύρεις τί ἤθελε νὰ εἰπῇ; vol-au-vent! Μὰ θὰ μ' ἐρωτήσῃς: σὺ πῶς θά το ἔλεγες; Βολοβάν, ἁπλούστατα!

Μεγάλε Ἀλέξανδρε, διὰ νὰ μὴ λάθος τὸ Λεύκωμα τῶν Μ. Μυστικῶν, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὰ 3 φρ. παρὰ τοῦ Γαλλικοῦ Ταχυδρομείου. Ἴσως ἔλθουν ἀργότερα.

Ἀετὲ τῶν Ὀρέων, στεῖλε εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ λάβῃς ὁποιον τόμον θέλῃς ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Μετροῦνται καὶ αἱ λύσεις τῶν ἰδίων ἑκάστου Πνευμ. Ἀσκήσεων. Μετρεῖται ἐπίσης χωριστὰ μία ἑκάστη λύσις τῶν κεκρυμμένων ὀνομάτων ζώων, νήσων κτλ. εἰς τὰς Πνευματ. Ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι φέρουν διπλοῦν καὶ τριπλοῦν ἀριθμόν. Ἐξαφνα ζητοῦνται 3 ὀνόματα· εὑρίσκει κανεὶς μόνον τὰ 2· ἤ, τότε ἔχει 2 λύσεις ὀρθὰς καὶ οὔτω καθεξῆς.

Ἀστροφεγγιά, ἰδοὺ τὸ νέον ψευδώνυμόν σου, ἀφ' οὗ τὸ παλαιὸν ὁ ἕνας τὸ ἔλεγεν πῦπὸ ἐχεμύθειαν» εἰς τὸν ἄλλον, ἕως ὅτου τὸ ἔμαθεν ὅλος ὁ κόσμος . . . ὑπὸ ἐχεμύθειαν!

Τί ὡραία, μὰ τί ὡραία ἡ ἐπιστολή ποὺ ἔστειλεν ἡ *Δάφνη* πρὸς τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* μαζὶ μὲ τὰ Μικρά της Μυστικά. Πολὺ μὲ συνεκίνησε!

Ἔχεις πολὺ ἄδικον, *Βασίλισσα Κλεοπάτρα*, νὰ νομίζῃς ὅτι σοῦ ἀπαντῶ ψυχρῶς. Νὰ ἤξευρες πόσον σε ἀγαπῶ, καὶ πόσον ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνά... Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι μοῦ ἐζήτησες.

Πολὺ ὡραῖον δῶρον σοῦ ἔκαμεν ἡ ἐξαδέλφη σου, *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς!* Μίαν ἑλληνικὴν σημαίαν, φανταστῆτε! Καὶ θὰ εἶνε βέβαια ἀπὸ σμάλτον χρωματιστή, καὶ θὰ την φορῇς καθημέραν καὶ θὰ εἶσαι ὑπερήφανη διὰ τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ κόσμημα . . . Ἀμὲ ἡ ἄλλη ἐξαδέλφη σού πού σου ἐχάρισε αμία μικρὴ μαύρη γατίτσα, κάτι τι σὰν τὴ δική μου Πίσσα;· Ἀ, μὰ εἶνε ἀνεκτίμητοι αἱ ἐξαδέλφαι σου, *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς!*

Ἀγαπητέ μου *Ἀνδρέα Σκέφερη*, τὸ ψευδώνυμον δὲν σοῦ το ἐγκρίνω, διότι τὸ ἔχει ἄλλος.

Ἀνησυχοῦσα πολύ, *Μακρολέλεκα*, ποὺ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρὸν. Χαίρω πολὺ ποὺ εἶσαι καλά. Θὰ εἴπω εἰς ὅσους ἐπερίμεναν τετράδιόν σου νὰ σε συγχωρήσουν, ἀφ' οὗ ἦσο ἐν καταστάσει πολιορκίας . . .

Εἰμπορεῖς, *Τρεχαγυρευόπουλε*, νὰ γράψῃς καὶ τόνομά σου εἰς τὸ τετράδιον, τὸ ὁποῖον θὰ στείλῃς πρὸς τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*· ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ σοῦ το φανερώσῃ κ' ἐκείνη, ἀφ' οὗ εὑρίσκεσαι μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος προδοσίας.

Ναί, *Ἀδρα τοῦ Φαλήρου*, κατὰ λάθος παρελείφθη ὁ ἀριθμός. Φαίνεται δέ, ὅτι ἐκ τῶν 60 λύσεων τὰς ὁποίας ἔστειλες, μόνον 51 εὑρέθησαν ὀρθαί. Ἴσως δὲ νὰ μὴ ἐλήφθησαν καὶ μερικαί.

Πῶς ζηλεύω τοὺς μακρυνούς σου περιπάτους, ἀγαπητὴ *Θέλπουσα*, εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐποχήν, τὴν τόσῳ εὔκρατον. Ὡς πρὸς τὴν Πνευματικὴν Ἄσκησιν, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι ἡ ἀντικατάστασις ἐθεωρήθη ἀναγκαία ὑπὸ τοῦ Ἀναγνώστου.

Θερμότατα καὶ καλλιγραφικώτατα μ' εὐχαριστεῖ ὁ *Τσὶρ-Τσώρ*, διότι τὸν ἐβράβευσα εἰς τὴν Καλλιγραφίαν. Καὶ τώρα—λέγει—ἐπείσθη ὅτι οἱ Διαγωνισμοί μου εἶνε δικαιότατοι. Αὐτὸ δὲν το ἐννοῶ καὶ πολύ. Τί ἐνόμιζεν ὁ *Τσὶρ-Τσώρ*, ὅτι βραβεύω μὲ μέσα καὶ μὲ συστάσεις καὶ κατὰ συμπαθείας; ὅτι δὲν ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ γράψῃ κανεὶς καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖον; Ἀ, *Τσὶρ-Τσώρ! Τσὶρ-Τσώρ!* πολὺ κακὴν ἰδέαν εἶχες διὰ τοὺς Διαγωνισμούς μου! Καὶ διὰ νὰ σε τιμωρήσω κ' ἐγώ, δὲν δέχομαι τὸ νέον ψευδώνυμον ποὺ μου προτείνεις.—Ὄχι, ὄχι, ἀστειεύομαι· δὲν το δέχομαι δι' ἄλλους λόγους καὶ σε παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο.

Ὄχι, *Οἰδίπου Τύραννε*, ἡ *Ναυτοπούλα* δὲν ἤθελε νὰ γράψῃ «ἀδιάκριτος.» Ἔγραψε καθαρὰ-καθαρὰ «ἀκριβάτος.» Ἀκόμη νομίζω ὅτι βλέπω ἐμπρός μου τὴν λέξιν μὲ τὰς οὐράς της, μὲ τὴν φλίνν της καὶ μὲ τὴν περισπωμένην της· ὑποθέτω δὲ ὅτι ἀκριβᾶτος ὀνομάζεται ἐκεῖνος ποὺ ἔχει μακρυὰ χέρια καὶ μακρυὰ ποδάρια σὰν τὴν ἀκρίδα· ἔ, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀδιακρισίαν καὶ ὁ θυμός σου θὰ μεταβληθῇ εἰς γέλωτα . . . Ἀλήθεια;

Εἰς τὸ χέρι σου εἶνε, *Κόρη τῆς Ἑλλάδος*, νὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμόν σου συχνά: γράφε μου συχνά.

Πράγματι, *Ὀλυμπισονίκη*, ὁ «Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος» δὲν εἶνε ἔργον πρωτότυπον τῆς Δυποῦῆ, ἀλλὰ διασκευὴ (adaptation) ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ τῆς Elbridge S. Brooks, ὅπως τὸ ἑλληνικὸν τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶνε διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Δυποῦῆ. Λέγω δὲ διασκευὴ καὶ ὄχι μετάφρασις, διότι ὁ κ. Ξενόπουλος, ἔχων ὑπ' ὄψει του *Ἑλληνας ἀναγνώστας*, ἀλλοῦ συμπτύσσει καὶ ἀλλοῦ ἐπεκτείνει τὸ κείμενον, προσθέτων ἱστορικὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ ἔργου, ἢ ἀφαιρῶν λεπτομερείας καὶ περιγραφάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦσαν κουραστικαί. Αὐτὸ λέγεται *διασκευή*.

Ξανθόμαλλη Ἀραπίτσα, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποὺ προτείνεις θὰ ἐπροκάλει κάπου λυπηράς τινας ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας δὲν θέλω νὰ προκαλέσω ἐγώ. Ἐννοεῖς;

Ἦλθε ἕνα πουλάκι, *Ἀνδαλουσία*, καὶ μου

εἶπεν· ὅτι εἰς τὸ σπίτι σας ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ κάμνετε **καλαμπούρια**· ὅτι σὺ ἀπομιμεῖσαι θαυμασίως τοὺς τρόπους καὶ τὴν φωνὴν μερικῶν καὶ ὅτι γίνεται γέλιο καὶ κακό. . . Καλὲ ἀλήθεια ; Τί εὐτυχία που εἶνε 'ς ἕνα σπίτι τὰ ἔξυπνα παιδιά !

Τί κρῖμα, **Εὔκρατος Ζώνη**, νἀφήσῃς τὸ θαυμάσιον ψευδώνυμόν σου. Εὑρὲ τουλάχιστον ἓν ἄλλο ἐπίσης ὡραῖον, πολὺ σὲ παρακαλῶ !

Ἀκούσατε τί καὶ τί θέλει ὁ μικρούλης ἀδελφὸς τοῦ φίλου μου **Γραβιᾶ** : θέλει νὰ του δώσουν μιὰ σφενδόνη, νὰ ὑπάγῃ νὰ σκοτώσῃ ὅλους τοὺς ἐχθρούς· θέλει νὰ γίνῃ Ροβινσών, διὰ νἀνακαλύψῃ μίαν νῆσον· θέλει νὰ γίνῃ πλούσιος διὰ νἀγοράσῃ ὅλους μου τοὺς τόμους· καὶ θέλει νὰ γίνῃ μεγάλος... διὰ νὰ τους διαβάζῃ. Αἴ ! τί λέτε καὶ σεῖς ;

Φαίνεται, **Τοξότις Ἄρτεμις**, ὅτι ὁ **Τὶκ-Τὰκ** εἶχε γραμμένον ἐνωρίτερα τὸ τετράδιόν του, ἀλλ' ἀνέβαλε νὰ μοῦ το στείλῃ. Ἁπλούστατον ! Σημείωσε ὅτι ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου τὰ τετράδια στέλλονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον **αὐθωρεί**.

Τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** μὲ πληροφορεῖ, ὅτι μόλις ὁ **Δὸν Κιχώτης** ἀνέγνωσεν ὅτι ἐπῆραν τὸν Πήγασον τῆς **Ἑλληνικῆς Καρδίας**, ἀμέσως τῆς ἔστειλε δανεικὸν τὸν Ἀχαμνδοντά του, διὰ νἀπαντᾷ ἐμμέτρως εἰς τὰ Μ. Μυστικά. Πρᾶεις, λέγει, εὐγενὴς καὶ ἀξία παντὸς ἐπαίνου !

«Κ ἀλλίτερα ἔχω νὰ μὴν πάρω καπέλλο, παρὰ νὰ μὴ γίνω συνδρομητὴς εἰς τὴν Διάπλασιν !» εἶπε πρὸς τὸν **Κουταλιαρὸν** ἕνας νέος μου φίλος. Εὖγέ του !

Λευκὴ Χιών, τὸ νέον ψευδώνυμον εἶνε τοὐλάχιστον πρόωρον ! Ἀπὸ τὰ τετράδιά σου ἐσημείωσα ἰδιαιτέρως ποῖα ἔστειλα· τὰς ἐπιστολὰς ὅμως δὲν τας ἔστειλα, διότι τὰς ἔλαβα κατόπιν, ὥστε δὲν μοῦ ὀφείλεις τίποτε.

Μόνον **προτερήματα** βλέπω εἰς τὰς **ἐπιστολάς** σου, **Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ**· ἂν παρατηρήσω δὲ καὶ κανὲν ἐλάττωμα εὐχαρίστως θὰ σοῦ το εἴπω, ἀφ' οὗ θέλῃς. Δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς, εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ ἀπαντήσω· δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὴν πολιτικήν, φίλτατέ μου !

Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω, **Ταναγραία Κόρη**, ἂν θὰ κατορθώσῃς νὰ εὕρῃς κανὲν μέσον διὰ νὰ με ἀναγνώσκῃς πρῶτα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους !

Συγχαίρω τὴν ἀγαπητήν μου **Ἀτταγίδα**, διότι ὁ πατήρ της ἐτιμήθη ἐσχάτως διὰ παρασήμου. Τὸν τίτλον τοῦ νέου μυθιστορήματος θὰ τον μάθῃ ... ἂς μὴ βιάζεται !

Προτιμῶ **Ποιμενικὴ Φλογέρα**, τὴν δευτέραν ὑπόσχεσιν πρὸς τὸν ἑαυτόν σου, ἀπὸ τὴν πρώτην. Ἡ **γραμματοπλυμμύρα** μοῦ εἶνε πολὺ εὐχάριστος καὶ πολὺ περισσότερον ὅταν ὑπάρχῃ καὶ γράμμα ἰδικόν σου. Μοῦ ἀρέσει ἡ προσοχή μὲ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκεις τὰ φυλλάδιά μου· τίποτε δὲν σου ξεφεύγει· καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα εἶσαι ἔνημέρος· καὶ ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν κάμνεις λάθος !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : **Μακεδορικὴν Καρδίαν** (αὐτὸ μου ἐφάνη ὡραιότερον)· **Ἀδριανὸν** (αὐτὸ ἐξέλεξα)· καὶ **Φάρον τῶν Πατρῶν** (ἡ ἀλληλογραφία μας θὰ γίνεται διὰ τοῦ φυλλαδίου, καὶ ὄχι δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : Τὸ **Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος** μὲ τὴν **Ἀλεξάνδραν Α. Σιμοπούλου** καὶ μὲ τὸν **Σπυρίδωνα Κ. Τρικούπην** — ἡ **Καρδερίνα** μὲ τὸ **Ἀρχιζιζάνιον**, **Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα** καὶ **Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος** — ὁ **Ἀετὸς τῶν Ὀρέων** μὲ τὸν **Ναστραδδὶν Χόντζαν**, **Ναυτοπούλαν**, **Χάλασμὸν Κόσμου**, **Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου**, **Τὶκ-Τάκ**, **Μέτιππον**, **Μόζαρτ** καὶ **Μάγην τοῦ Μαραθῶνος** — ἡ **Μορσίνη** μὲ τὴν **Τοξότιδα Ἄρτεμιν** καὶ τὸν **Λρυσολαμπῆ Ἀστέρα** — ἡ **Ἀστροφεγγιὰ** μὲ τὸ **Ἀφρισμένον Κῦμα** — ἡ **Σεληνόφωτος Νὺξ** μὲ τὸν **Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος**, τοῦ ὁποίου ζητεῖ τἀρχικά· — ὁ **Κουταλιαρὸς** μὲ τὴν **Ἑλληνικὴν Θάλασσαν** — ἡ **Εὐπλόκαμος Νύμφη** μὲ τὸν **Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος** — ὁ **Φλὶρ-Φλὰρ** μὲ τὸ **Ἀρχιζιζάνιον**, **Τρεχαγυρευόπουλον**, **Ἑλληνικὴν Καρδίαν** (ἐμμέτρως, παρακαλεῖ !) **Ἀλέξ. Παλλὴν**, **Ἄπτερον Νίκην**, **Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου** καὶ **Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας** (ἡς ζητεῖ τἀρχικά)· — τὸ **Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς** μὲ τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** καὶ τὸ **Λευκὸ Περιστεράκι** — ἡ **Ἀδρα** χοῦ **Φαλήρου** μὲ τὸν **Ἀνδρόδεσον** — ἡ **Κόρη τῆς Ἑλλάδος** μὲ τὴν **Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου** — ὁ **Κροκόδειλος τοῦ Νείλου** μὲ τὴν **Ἀνδαλουσίαν** — ἡ **Ἀνδαλουσία** μὲ τὸν **Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ** — ὁ **Λευκὸς Κύκνος** μὲ τὸν **Φοῖβον Ἀπόλλωνα**, **Ἄρην**, **Κωνσταντῖνον τὸν Παλαιολόγον**, **Λευκὸν Κρῖνον**, **Οἰδίποδα Τύραννον** καὶ **Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα** (πρὸς τὸν **Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας** καὶ πρὸς τὸν **Θυκυδίδην τὸν Ἱστορικὸν** δύναται νὰ στείλῃ πρῶτος τετράδιον, διότι αὐτοὶ ἐδήλωσαν ὅτι δέχονται μὲ ὅλους)— ὁ **Φλύαρος Ψιττακὸς** μὲ τὴν **Ἑλληνικὴν Σημαίαν**, **Καραβόγατον**, **Τὶκ-Τάκ**, **Πολικὸν Ἀστέρα**, **Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα**, **Περάϊδαν τοῦ Γιαλοῦ** καὶ **Εὐτυχῆ Θνητήν** — ἡ **Ἀγρία Ἀμερικανὶς** μὲ τὴν **Ναυτοπούλαν** καὶ μὲ τὴν **Δέαν** — ἡ **Εὔκρατος Ζώνη** μὲ τὴν **Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα** καὶ τὸν **Ναστραδδὶν Χόντζαν** — ἡ **Τοξότις Ἄρτεμις** μὲ τὸν **Τσὶν-Τσών**, **Ἑλληνικὴν Καρδίαν** (ἐμμέτρως)· **Ὀλυμπιονίκην** καὶ **Ἀφρισμένον Κῦμα** — ἡ **Ταναγραία Κόρη** μὲ τὸν **Τὶκ-Τὰκ** καὶ τὴν **Ταχυδρόμον Περιστεράν**.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Τὸ **Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος** ἀσπάζεται τὴν **Περικαθῆ Μελῳδίαν**, περιμένει δὲ ἀκόμη τὸ τετράδιον τοῦ **Μόζαρτ** — ἡ **Εὐτέρπη** ἀσπάζεται τὴν **Τσούγγραν**· ἡ **Καρδερίνα** τὴν **Ναυτοπούλαν** — ὁ **Ἀετὸς τῶν Ὀρέων** ἐρωτᾷ διατί δὲν ἔλαβε τετράδιον παρὰ τῆς **Ἠχοῦς**, ἐν ᾧ τῇ ἔστειλε τὸ ἰδικόν του πρὸ μηνὸς καὶ πλέον ; — ἡ **Ἀστροφεγγιὰ** ἀσπάζεται τὴν **Ναυτοπούλαν**· ὁ **Κουταλιαρὸς** τὸν **Κάτασπρον Ἀράπην**· ἡ **Εὐπλόκαμος Νύμφη** τὴν **Ταχυδρόμον Περιστεράν**· ὁ **Φλὶρ-Φλὰρ** τὴν **Βασίλισσαν τῶν Ἀνέμων** (ἡ ὁποία, λέγει, ὅτι πηγαίνει μὲ μεγάλην σοβαρότητα εἰς τὸ Ὠδεῖον· ἀλλὰ πῶς ἤθελε νὰ πηγαίνῃ ; χορεύοντας ;) ἡ **Βασίλισσα Κλεοπάτρα** τὴν **Ἄδραν τοῦ Φαλήρου**· ἡ **Ἀδρα τοῦ Φαλήρου** τὴν **Ποιμενικὴν Φλογέραν**· ὁ **Ἀνδρεῖος Σουλιώτης**, τὸν ὁποῖον τὰ τελευταῖα γεγονότα ἠνάγκασαν νὰ προσφύγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐρωτᾷ ποῦ εἶνε δυνατὸν νὰ εὕρῃ καὶ εἰ δυνατὸν νὰ σχετισθῇ μὲ τὸν **Ἀνδρεῖον Ἠπειρώτην**, διότι μόνος του στενοχωρεῖται πολύ — ὁ **Ἠχὼ Τσῖρος** ἔχει παράπονα, διότι τὸ **Δαιμονάκι** δὲν τῷ ἔστειλε ἀκόμη τετράδιόν του· τὸ αὐτὸ παράπονον ἔχει καὶ ὁ **Φοῖβος Ἀπόλλων** κατὰ τοῦ **Κιθαρῳδοῦ Ἀπόλλωνος** — ἡ **Ἑλληνοπούλα** ἀσπάζεται τὸ **Φωτοβόλον Τόξον**· ὁ **Ὀλυμπιονίκης** τὴν πρώην **Ἀττικὴν Νύκτα**· τὸ **Ἥμερο Γατάκι** τὴν **Στερεὰν Ἑλλάδα**· ἡ **Νέα Ἑλλὰς** τὴν **Ἑλληνικὴν Σημαίαν**· ὁ **Κροκόδειλος τοῦ Νείλου** τὸ **Μὴ με Λησμόνει**· ἡ **Κασσιόπεια** τὸν **Γαλαξίαν** — τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** πρὸς τὴν **Ὡραίαν Δορκάδα** : ὅπου ἀκοῦς πολλὰ κεράσια βάτα καὶ μικρὸ καλάθι· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὡς λέγει, ὅτι ἔχουν τὴν ἰδίαν δύναμιν, πάλιν σὰν φρόνιμα παιδιὰ θὰ μοιρασθοῦν τ... τ... τὰ κεράσια ! — ὁ **Ἑωσφόρος** ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς **Κυανολεύκου Σημαίας**· ὁ **Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς** παρακαλεῖ τὴν **Γαληνιαίαν Θάλασσαν** νὰ μὴ εἴπῃ τόνομά του εἰς κανένα διὰ νὰ μὴ ἀλλάξῃ ψευδώνυμον ἐξ αἰτίας της· ἡ **Ἀττὰ**γὶς συγχαίρει τὸ **Ἀρχιζιζάνιον**, προμαντεύει δὲ ὅτι ἅμα μεγαλώσῃ ὁ **Ἐραστὴς τῆς Φύσεως** θὰ γίνῃ ρήτωρ· τόσον ὡραία ἦτο ἡ ἐπιστολή του ! — τέλος ἡ **Ποιμενικὴ Φλογέρα** ἐρωτᾷ τὴν **Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα**, ἕως πότε δὲν θὰ την βλέπῃ εἰς τὸ Σχολεῖον ;

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της. **Πλοίαρχον Κορκορὰν** (ἔστειλα)· **Σαμιακὴν Σημαίαν** (κανένα βάρος ἀπεναντίας !)· **Ἔμμ. Γ. Ἀόδδην** (ἐστάλησαν)· **Ἡρόδικον τὸν Σηλυβριανόν**, **Ὑπολαΐδα**, **Τοίτσην** καὶ **Τασάκην**, **Ἐρυθρὸν Σταυρόν**, **Λύραν τοῦ Ἀρίονος**, **Θύελλαν** (ἡ ὁποία θὰ ἔλαβε τώρα τὸ τετράδιον τοῦ **Λέοντος τῆς Νεμέας**, τὸ ὁποῖον τῇ ἔστειλα τὴν 26 Ἀπριλίου)· **Ἀκτῖνα Ἡλίου**, **Χιονισμένον Τυμφρηστόν**, **Ἑλληνόπουλον** (τὰ εἴπα ὅλα)· **Φιλόπατριν Ἑλληνα**, **Ἀλύτην**, **Νέαν Ἑλλάδα** (εὐχαριστῶ πολύ)· **Μεσολογγιτάκι**, **Δημ. Ν. Χατζῆσκον** (λίαν προσεχῶς, ἴσως τὸ ἐρχόμενον Σάββατον)· **Καφηρέα**, **Γαληνιαίαν Θάλασσαν** (περιμένω καὶ τὸ ἄλλο μισό)· **Μερσεδῆν** (ἔστειλα)· **Ταρία Ταρέλα** (καὶ ὄχι **Ταρελά**)· **Ἐρημίτην** (μὴ ἀπελπίζου !) **Ναύαρχον Κοδριγκτῶνα**, **Καλλικάντζαρον**, **Ρωμύλον**, (δεκταί)· **Γαλαξίαν** (ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν του 70 λεπτά, περίσσευμα, διότι τὸ γραμματόσημον ἦτο καλόν)· **Κασσιόπειαν** (διόλου φλύαρον !) **Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα**, **Ἑωσφόρον** (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ δον καὶ ἐκεῖ τὰ βλέπει ὅλα)· **Εὐξεινοποντίαν** (εἴμεθα σύμφωνοι, ἀλλά...)· **Παραγιώτην Καρζῆν** (ἔστειλα)· καὶ **Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου**.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Μαΐου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 10 Ἰουνίου ἑ. ἔ.

231. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα τι τὸ πρῶτον μέρος, τἄλλο ρέει 'ς τὴν Ρωσσίαν
καὶ τὸ σύνολόν μου ἄνθος που σκορπίζει εὐωδίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

232. Μωσαϊκόν.

Ἡ **Ξανθομαλλὴ Ἀραπίτσα** μὲ τὸ **Ἥμερο Γατάκι**, ἡ **Ἀγράμπελη**, ἡ **Δέα** καὶ τὸ **Ἥσυχο Λεράκι** ἀπὸ ἕνα γράμμα δίδουν κ' ἡ **Ἑλληνικὴ Σημαία** γιὰ νὰ βρῇ καθεὶς εὐκόλως τῶν ἀρχαίων βασιλέα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου

233. Δικτυωτόν.

```
+++++++
+  +  +
+++++++
+  +  +
+++++++
+  +  +
+++++++
```

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ὁριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ἀναγινώσκηται τόνομα Ἑλληνικῆς πόλεως, εἰς τὴν β'. ὄρους, εἰς τὴν γ'. λίμνης τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὴν δ' Νηρηΐδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθηναίας Αὐγουστίας

234. Πυραμίς.

```
   +
  . +
 . . +
. . . +
```

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκηται τόνομα καρποφόρου δένδρου, αἱ δὲ 6 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελέσωσι τόνομα Γαλλικῆς πόλεως, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω θηρίου, καὶ αἱ δύο ἀνωτέρω καταστρεπτικοῦ πράγματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

235. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις, αἵτινες νὰποτελέσωσιν ἀρχαῖον γνωμικόν.

Ὀργή, ὄβρυ, δόλιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τάκ